

N:o 192.

Af herr J. Johnsson i Thorsberg, om höjning i anslaget till inqvarteringskostnader m. m.

Vid sistlidne Riksdag tillät jag mig att i motion (n:o 26) fästa uppmärksamheten på det missförhållandet, som efter min uppfattning är rådande i afseende å inqvartering af tågande trupper, och ehuru denna framställning ej vann bifall, har jag ansett mig böra ytterligare påkalla pröfning af frågan, enär de skäl, som tala för en förändring, qvarstå med oförminskad styrka.

I underdånig skrifvelse den 20 juli 1815 hafva riksens stände till Kongl Maj:t hemställt, att Kongl. Maj:t måtte vidtaga den författning, hvaregenom inqvarteringsgifvare måtte varda fullt ersatte för det underhåll de lemna inqvarterad trupp, och hade, med anledning häraf, i kongl. förordningen den 27 augusti 1816 stadgats, att det underhåll, som af inqvarteringsgifvaren lemnas till inqvarterad trupp, skall efter angifna grunder ersättas, samt, vid förnyad framställning från riksens ständer om ytterligare lindring i inqvarteringstungan, har omförmälda ersättningsgrund genom kongl. förordningen den 17 juli 1858 blifvit i vissa delar ändrad. Men denna lindring och ersättning gäller endast det underhåll, som inqvarteringsgifvaren lemnar, icke sjelfva inqvarteringen, som de inqvarteringskyldige utan någon ersättning få utgöra. Att de besvär, en del hemmansegare härigenom få vidkännas, icke äro obetydliga, lärer lätt inses, enär ofta ett

större antal manskap förlägges å en gård, och inqvarteringsgifvaren nödgas vidtaga omfattande åtgärder för manskapets herbergerande. De skäl, som riksens ständer ansett giltiga för ersättning för det underhåll, som inqvarteringsgifvaren lemnar, gäller i än högre grad för inqvarteringen och för ringas ej deraf, att jemförelsevis ett fåtal för inqvartering lämpligt belägna hemman och gårdar drabbas af detta besvär.

Den åsigt är således af Kongl. Maj:t och riksens ständer erkänd, att full ersättning bör inqvarteringsgifvaren lemnas, och lärer denna grundsats fortfarande ega giltighet.

På grund häraf och med åberopande af de skäl, som i oförmälda min motion anförts, får jag vördsamt hemställa att Riksdagen må besluta:

att, vid inqvartering af tågande trupper, ersättning till inqvarteringsgifvaren utgår med 1 krona för befäl och vederlikar, 70 öre för underbefäl och 35 öre för manskap, allt per natt, samt att denna ersättning från och med 1891 års ingång utgår af det anslag, från hvilket truppens öfriga marschkostnader bestridas; samt att anslaget för indelta armén och beväringens vapenöfningar för år 1891 höjes med det mot inqvarteringskostnaden svarande belopp, eller 13,000 kronor för det förra och 12,000 kronor för det senare.

Skulle Riksdagen anse frågan sakna erforderlig utredning i afseende å det belopp, som kan anses böra för inqvarteringen utgå, vågar jag alternativt yrka,

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller, att Kongl. Maj:t täckes utreda storleken af den ersättning, som bör tilläggas inqvarteringsgifvare vid inqvartering af tågande trupper, samt för Riksdagen derom framlägga förslag.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 27 januari 1890.

J. Johnsson.